

PĂRINTELE DUMITRU STĂNILOAE

1903 – 1993

IMPORTANȚA CLIPEI DE FAȚĂ

Fiecare clipă trebuie luată în serios ca și când ar putea fi ultima.

Nu trebuie să păcătuim cu voia, în nădejdea că vom avea timp în viitor pentru pocăință. Nu noi dispunem de timpul viitor, ci Dumnezeu.

De aceea nu trebuie să căutăm să dispunem de timpul de față lucrând împotriva lui Dumnezeu, în nădejdea că ne va da alte clipe în care vom lucra pentru El și-L vom îmbuna.

Dacă ne-a dat clipa de față, înseamnă că ne-a dat condiția pentru a ne declara pentru sau contra Lui.

Kirkegaard a evidențiat importanța clipei prezente pentru a ne decide pentru mântuire, dar cu

argumentul că cine se obișnuiește să amâne decizia pentru bine o va tot amâna.

Dar importanța clipei de față e legată mai ales de faptul că e singura clipă dată nouă în mod sigur de Dumnezeu.

Deci în fiecare clipă prezentă trebuie să facem binele, pentru că fiecare e singura clipă pe care o mai avem în mod sigur ca dar al lui Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu ne dă un șir îndelungat de clipe, ni-l dă în felul acesta, adică ca un șir de clipe din care fiecare pare ultima, sau poate să fie ultima, pentru că ne oferă întregul timp ca un prilej de declarare a noastră pentru Dumnezeu sau contra Lui, făcând din ea un prilej de a împlini sau nu voia Lui, de a veni sau nu în apropiere de El, de a crește sau nu în asemănare cu El.

Sursa: **Părintelui Dumitru Stăniloae**, *Filocalia*, volumul VIII, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 2013

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 14 octombrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași
Mărti 15 octombrie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 19 octombrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 20 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

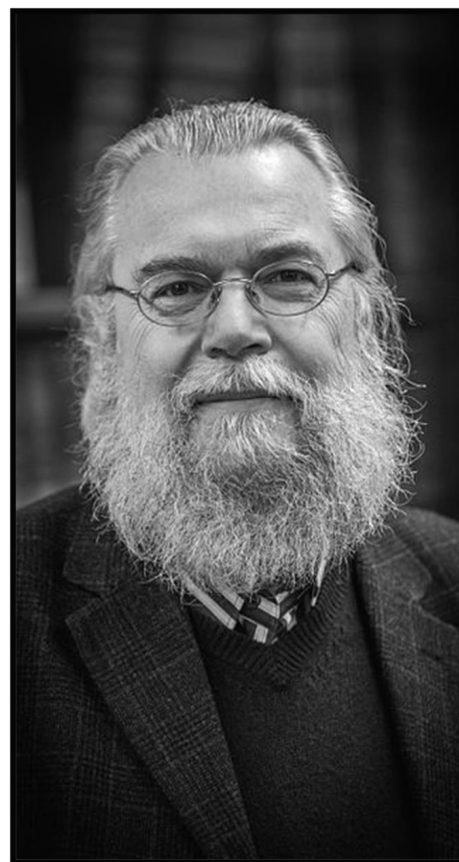

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Despre trei lucruri nu te grăbi să vorbești: despre Dumnezeu, până ce nu-ți întărești credința în El, despre păcatul altuia, până ce nu-l cunoști pe al tău și despre ziua de mâine, până ce nu se luminează de ziua.” – Sfântul Nicolae Velimirovici

Nr. 555 / 13 octombrie 2024

JEAN-CLAUDE
LARCHET

CĂIEȘTE-TE CĂ EȘTI AȘA CUM EȘTI

Viața duhovnicească cu pocăință se începe, cu pocăință se petrece și cu pocăință se sfârșește. Și-așa, în fiecare zi, de la sculare până la culcare, omul s-o țină tot în pocăință. Și asta până la ultima suflare, cum zice unul dintre sfinți.

Suntem datori, spune el, cu o îndoită pocăință: pentru păcatul săvârșit, și îndeobște pentru toată păcătoșenia și răutatea noastră.

Fără cea dintâi nu se poate, că pierim; dacă nu te căiești de păcat, rămâi în păcat, te tai din Biserică și te lipsești de harul dătător de viață. Și sunt trei chipuri ale ei: mai întâi, e pocăința cu care suntem datori îndată ce-am săvârșit păcatul; apoi, la vremea cercetării cugetului, seara, când iarăși ceri iertare de la Dumnezeu pentru păcatele făcute; în sfârșit, mărturisindu-ți păcatul și căindu-te de el la spovedanie. Pentru fiecare, aflăm la el învățături amănunțite.

Spovedania ne dă iertarea deplină și nestrămutată a păcatului mărturisit. Din clipa aceea, e cu totul șters și uitat, iar noi putem începe o viață nouă.

Dar și căința care te cuprinde îndată după păcat ne-aduce iertarea lui Dumnezeu, de e păcatul mic ori de sunt numai gânduri. „De ai gând rău, și te căiești, voind ca altul să-ți fie cugetul și lucrul, păcatul ăsta-ți este șters pe dată”.

Cel mai mult vorbește părintele Serghie despre pocăința de la sfârșitul zilei. Atunci e vreme temeinică de pocăință; uitând de treburi, măcar câteva clipe să stăm să ne socotim, judecând duhovnicește ce întrebuițare i-am dat zilei ce-a trecut: câte rele am făcut, și ce puțin bine, ori de-am făcut binele cu gând viclean și rău. Și cu lacrimi să-I cerem lui Dumnezeu iertare pentru că n-am ascultat de El și-am călcat voia Sa. Să fie în căința noastră părere de rău pentru cele trecute, împreună însă cu hotărârea tare de a nu mai face rele de-acum înainte, ci numai ce e bine și plăcut lui Dumnezeu. Iar voia asta nouă șterge semnele rănilor din suflet și din minte și întristarea deșartă pentru tot ce-a fost. Că pocăința nu înseamnă să rumegi tot mereu păcatul săvârșit, nici să privești pururea cu durere la viața ta trecută. Părintele Serghie ne îndeamnă, dimpotrivă, s-o rupem cu trecutul păcătos și să începem în fiecare zi o viață proaspătă și nouă. Că dracii vor să ne socotim una cu păcatul, ca să ne deznădăjduim de

mântuirea noastră; să nu cădem în cursă, ci să spunem răului: nu te știu pe tine, îmi ești străin.

Părintele Serghie vorbește încă și de o altă pocăință, mai înaltă: plângerea din tot ceasul, zdrobirea inimii pentru întreg noianul de păcate, tot atât de trebuitoare omului ca și cea dintâi.

E mai întâi căință pentru păcatele din neștiință. Cum vine asta?, spui. Sunt de vină și voi da seama pentru răul făcut cu bună-știință, adică atunci când am știut că-i rău și am voit să-l fac. Sufletul creștinesc însă se judecă mai cu asprime și de aceea cere în rugăciune iertare pentru tot păcatul, știut și neștiut, de voie sau fără de voie.

De câte ori oare n-am făcut rău celui de lângă noi fără să ne gândim și fără să ne dăm seama!

Nu i-am vrut răul, dar el a suferit. Iar înaintea lui Dumnezeu nu-i om să nu greșască în toată clipa, numai că suntem orbi cu duhul și nu vedem. De aceea, cu căință să suspinăm cerând iertare și pentru păcatul pe care nu ni-l știm. Să ne căim apoi de toată slăbănogeala noastră, adică pentru tot ce suntem datori să facem de dragul lui Dumnezeu, și nu facem, și pentru tot ce nu împlinim cu duh creștin. Să ne căim, dar, că n-avem dragoste desăvârșită de Dumnezeu și de fratele nostru, nici milă îndeajuns, nici rugăciune.

Vine apoi căința pentru păcătoșenia în care ne-a aruncat păcatul strămoșesc, zestrea oricărui

om venit pe lume, adică pentru înstrăinarea de Dumnezeu, care de nu-i din vina noastră, rămâne însă vina firii omenești. „Căiește-te că ești așa cum ești”, spune Părintele Serghie.

Suntem datori să ne căim încă și pentru întreaga lume ce zace în păcat. Tot neamul omenesc bolește de răul ce-a cuprins zidirea. Se simte aici duhul creștinismului rusesc, prins în cuvântul Starețului Zosima din Frații Karamazov, care spune: „fiecare din noi e vinovat pentru toți”.

Pentru neputințele noastre însă n-avem cuvânt de dezvinovățire; păcătoșenia lumii nu îndreptățește greșelile noastre; să ne căim de ele, de le avem.

Nu-i om să n-aibă nevoie de pocăință, pentru că toți suntem păcătoși din fire. Minte și se minte cel ce zice că n-are păcat și n-are de ce să se căiască. De aceea „Dumnezeu îl iubește mai mult pe păcătosul care se căiește decât pe cel care se socotește drept”.

Pocăința neconținută e a sufletului ținut în frica de Dumnezeu, în pomenirea morții și în smerenie, ce-și vede căderea și nimicnicia. Cu această simțire, să ne căim dar, iute, ca tâlharul, că nu ne știm ceasul morții și, singură căința, într-o clipă, ne duce în Împărăție, alături de Hristos.

Pocăința e „cheia vieții duhovnicești”, leac al tuturor relelor, scăpare a sufletului de primejdii.

Cerând iertare de la Dumnezeu, cu pocăința dobândim iertare; neiertat rămâne numai păcatul de care nu-ți pare rău. Ea ne spală de cugetele rele și ne ferește de reaua împătımire. Ne scoate iute sufletul din orice stare rea, risipind tristețea, moleșeala și negrija.

Mare păcat e lipsa de căință. S-o dobândim prin osteneală și silință, că de la sine vine rar.

Părintele Serghie ne învață un lucru cu totul nou și nemaiauzit: că se cuvine să ne căim pentru că n-avem căință; că trebuie să cerem iertare de la Dumnezeu că n-am cerut iertare. Și mai mult încă, de n-ajungem la căință, să ne căim că n-am ajuns la ea, ca întotdeauna să biruie căința.

Și așa, pururea ne vom căi, și pururea vom sta în căință.

Să nu crezi însă că dobândești căința cu singură osteneala ta. Statornicirea ei în suflet se face cu harul lui Dumnezeu, cerșit cu multă rugăciune, nu doar o dată, ci întotdeauna, de nenumărate ori. La asta-i bună rugăciunea lui Iisus, că pururi cheamă și pururi dobândește ajutor de la Dumnezeu. Căința de fiecare clipă a sfinților se cuvine s-o aibă tot creștinul. S-o dorim din tot sufletul și cu rugăciunea să ne-o agonisim. Și ni se va arăta ca puterea ce mișcă și înalță la ceruri viața noastră.

Sursa: **Jean-Claude Larchet**, *Ține candela inimii aprinsă. Învățătura părintelui Serghie*, Editura Sophia, 2015